

လျှပ်ပန်းဒဏ် (လားရှိုး)

အဖေဟုခေါ်သည်

အဖေဟု ခေါ်သည်

"အဟွတ် ... အဟွတ်"

ရောဂါကြောင့် ချောင်းဆိုးသံနှင့်အတူ ဦးသီဟ အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်ကို ဆွဲကာမိမိ နေထိုင်ရာ ဝါးခနီကာ ယိုင်ရွဲ့နေသော အိမ်ပေါက်ရှေ့၌ ရပ်လိုက်လေတော့သည်။ ။ ဦးသီဟကား အသက်မှာ ၆၀ ကျော်ခုနစ်ဆယ် ဝန်းကျင်ပင် ရှိနေပြီ ဖြစ်လေ၏။

"အမေ... ရှေ့မှာ အရက်သမား ထော့ကျိုးပြန် လာပြီ"

"ဟယ်သား... မင်းအဖေကို ဘယ်လို ပြောလိုက်ရတာလဲကွယ်"

သားဖြစ်သူ သန်းဖေ၏ စကားကြောင့်မိခင် ဒေါ်မြမေက ဟန့်တားလိုက်တော့သည်။ ။

"ဟုတ်တယ်လေ ... အလကား ... ဘာအဖေလဲ အချိန်ပြည့် အရက်ချည်း သောက်နေတာ... လုပ်တော့ ပလတ်စတစ်ဘူးခွံကောက် ခြေထောက်တစ်ဖက်က ထော့ကျိုး"

"ဒီကလေးတော့ ... ကိုယ့် အဖေကို... ကဲဟယ်"

"ဖြောင်း..."

ဖြောင်းဆိုသော ဒေါ်မြမေ၏ လက်ဝါးက လျှပ်စီးကဲ့သို့ အရှိန်ဖြင့်

သားဖြစ်သူ မောင်သန်းဖေ၏ ဘယ်ဘက်ပါးပြင်ပေါ် ရောက်သွားသည် နှင့်အတူ ဒေါ်မြမေ၏ မျက်လုံးအိမ်ထဲ၌ လည်း မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲသွား လေတော့သည်။ ။ ထိုအဖြစ်အပျက်များကို မမြင်လိုက်ရသော်လည်း အစ အဆုံး ကြားလိုက်ရသော ဦးသီဟ အတွက်တော့ နှလုံးသားကိုဓားဖြင့် စိုက်သွင်းလိုက် သကဲ့သို့ နှင့်ခနဲ ဖြစ်ရလေတော့သည်။ ။

"အမေ... သားကို ရိုက်တယ်နော်... အဲဒီအရက်သမား အတွက်နဲ့ ... ဟာဗျာ"

"နင်... နင် ... မမိုက်ရိုင်းနဲ့ သန်းဖေ... အဲဒါ နှင့်အဖေ ဟဲ့ နှင့်အဖေ အရင်းခေါက်ခေါက်"

"မပြောနဲ့ ဗျာ ... တာဝန်မကျေတဲ့ သူကို ကျုပ်အဖေလို့ မသတ်မှတ်နို့ င်ဘူး"

ထိုသို့ပြောကာ သန်းဖေ ယိုင်ရွဲ့နေသော အိမ်ထဲမှာ ဝုန်းခနဲ ထထွက် သွား လိုက်တော့သည်။ ။ အိမ်ပေါက်ရှေ့ အရောက် ဦးသီဟအား ကြည့်ရ င်း

"ထိုး..."

သန်းဖေ တစ်ယောက် ခြေကိုဆောင့်ရင်း တံတွေးကို ထွီခနဲ နေအောင် ထွေးလိုက်သည် ကား မြင်ရသူအပေါင်းကို စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်။ ဒါကို ပင် မငြိုငြင်ရက်ဘဲ ကြီးမားလှသော ဖခင်မေတ္တာနှင့်အတူ

"သား... ဘယ်သွားမလို့ လဲ ... အဖေသားဖို့ ... ခေါက်ဆွဲကြော် ဝယ် လာတယ်"

ပြောရင်းပင် သန်းဖေ လက်အတွင်းသို့ ဦးသီဟ ခေါက်ဆွဲကြော် ထုပ်လေးကို ထည့်ပေးလေ၏။

"ဘာအဖေလဲ... ကျုပ်ကို သားလို့ မခေါ်နဲ့ ဗျာ ... ပေးစမ်း ... ခင်ဗျား ခေါက်ဆွဲကြော်ထုပ်..."

သန်းဖေ ခေါက်ဆွဲကြော်ထုပ်ကို ဆွဲယူကာ

"ဘုတ်"

မြေကြီးပေါ်သို့ ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ပစ်ချလိုက် တော့သည်။ ။

"ကျုပ်ကို ဒီလို... လမ်းဘေး အစားအစာတွေနဲ့ လာမနှစ်သိမ့်နဲ့ ... ထီး... ခင်ဗျားကြောင့် ကျုပ် သူငယ်ချင်း အသိုင်းအဝိုင်းတွေကြား သိပ်ရှက်ရတယ်"

ထိုသို့ပြောရင်း သန်းဖေ တစ်ယောက် ဦးသီဟ အနီးမှ ပြေးထွက်သွားလိုက် လေတော့သည် ။ ဦးသီဟ မျက်နှာပေါ်မှာ ဝမ်းနည်းရိပ်များ နှင့်အတူ နှလုံးသားထဲမှာ နာကျင်ပြီး မျက်ရည်မိုး ရွာသွန်းနေသည် ကို မည်သူ နားလည်ပေးနိုင် မည်နည်း။ ယောက်ျားကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်နေပေလို့ သာ ခံစားချက်ကို အပြင်သို့ ပေါက်ကွဲ မထွက်ခဲ့။

ပြီးနောက် အိမ်ကလေးထဲသို့ ဝင်ကာ

"သမီး... အေးသီတာ... စာလုပ်နေတာလား ကြိုးစား သမီး ... အဖေတို့လို ဘဝမရောက်အောင် ပညာတတ်ဖို့ လိုတယ်... သမီးလေးရဲ့ "

ကျောင်းစာများကို ထိုင်လုပ်နေသော သမီးဖြစ်သူ အေးသီတာအား ဦးသီဟ ထိုသို့ လှမ်းပြောလိုက် လေတော့သည် ။ ဆယ်တန်းကျောင်းသူ အေးသီတာ ကတော့ မျက်နှာကို တစ်ချက်ရွဲ့ရင်း

"ဟုတ်ပဲ... သမီး စာလုပ်နေတာ အဖေ့လို... အမိုက်စုတ် ဘူးစုတ် ကောက်တဲ့ အပေအတေ ဘဝ မရောက်ချင်လို့ ပဲ"

"ဟဲ့ ... သမီး"

ဒေါ်မြမေ ဝင်ဟန့်ပြန်သည် ။ ဘယ်လိုကြောင့်များ လဲ ဦးသီဟ ဘဝမှာ အားကိုးရမယ့် သူအားထားရမယ့်သူ ဆိုတာ ဘယ်မှာ လဲ။ သားဖြစ်သူကလည်း အမြင် မကြည် သမီးဖြစ်သူ ကလည်း မလေးစားပေ။ ဘာကြောင့်များ လဲ။

ဒေါ်မြမေ ဟန့်တားလိုက်တော့ အေးသီတာက

"ဟုတ်တယ် မေမေ... အဖေ တဲ့ ကျောင်းကို ခေါ်သွားဖို့ တောင် ရှက်ဖို့ ကောင်းတယ်... အမှီပြုကောက်သမား အရက်သမားသမီး ရှက်တယ်... ကျောင်းမှာ သူငယ်ချင်းတွေကြား သမီးခေါင်းတောင် မဖော်ရဲဘူး"

ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသော ဖခင်တစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့ ဦးသီဟ ဘယ်လောက်တောင် သောက မီးများ တောက်လောင် သွားမလဲ။ သူ သိပ်ချစ်ရသော သား မောင်သန်းဖေ သိပ်ချစ်ရသော သမီး မအေးသီတာ တို့ ဆီက ပြန်ရလိုက်တဲ့ မေတ္တာတရား ဆိုတာ ဒါမျိုးလား။

"အေးပါ ... သမီးရယ် ကြိုးစား လိုတာရှိရင် အဖေ့ကို ပြောနော် ... သမီးလေး"

ဒါတောင်မှ ပင် သိပ်ချစ်ရသော သမီးကို အပြစ်မတင်ရက်။ အေးသီတာကတော့

"မလိုပါဘူး ... သမီး တောင်းဆိုလည်း အဖေလုပ်ပေးနိုင်မှာ မှ မဟုတ်တာ... အပိုတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ အဖေရာ အဖေ တစ်ရက်ဝင်ငွေက ဘယ်လောက် များ လို့ လဲ"

"ဪ သမီးရယ် ... အဖေဝင်ငွေ မကောင်းပေမဲ့ သမီး လိုအပ်ရင် ဖေဖေ မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးဝံ့ပါတယ်"

"အဖေ... သမီး အပို စကားတွေ နားထောင်ဖို့ အချိန်မရှိဘူး... စာလုပ်ရဦးမယ်"

အေးသီတာ တစ်ယောက် ဦးသီဟကိုမကြည့်ပဲ ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက် လေတော့သည်။ ။

"ဪ... အေးအေး... သေချာ လုပ်... သေချာလုပ် သမီးလေး"

ဦးသီဟ ထိုသို့သာပြောရင်း သမီးဖြစ်သူ အေးသီတာ အနီးမှ ထ၍ ထွက်သွား လိုက်တော့သည်။ ။ ဒေါ်မြမေက မည်သို့မျှဝင် မပြောတော့ပေ။ ။ ပြောလည်း နားလည်မည့် အမျိုး မဟုတ်ပေသောကြောင့်ပင် မဟုတ်ပါလား။ ဦးသီဟ တစ်ယောက် အရက်ကို သောက်သည် သို့သော် အလွန်အကျွံတော့ မဟုတ်။ အကြောင်းအရာ တစ်ခုကိုစိတ်ညစ်၍ သောက်သည့် ပုံစံသောက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ။ မူးလာတတ်သည်။ ။ သိုသော် သားသမီးနှင့် မိန်းမကို ပြဿနာ မရှာတတ်သော ဦးသီဟ ယောက်ျားဆိုတဲ့ ဂုဏ်ကို မငဲ့ကွက်ပဲ သားသမီး စားဝတ်နေရေးအတွက် ပလတ်စတစ်ဘူးခွံကောက် ရသော ခြေထောက် တစ်ဖက်မသန်သည့် ဦးသီဟ သူသေသွားရင်တောင် သူ့သားသမီးတွေ သူ့အတွက် မျက်ရည်တောင် ကျပေးနိုင်ပါ့မလား။

အသက်အရွယ်ကလည်း ရလာသလို အချိန်ပြည့် ထို ငွေဆိုသော သတ္တဝါကြောင့် ပူပန်နေရသည့် ဦးသီဟ၏ ခေါင်းမွေးတို့ သည် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူလို့ နေချေပြီ။ တစ်ဖန် နေပူထဲ လုပ်ရသည့် ထိုအောက်ကျသော အလုပ်ကြောင့်လည်း အသားအရေတို့ မှာ နေလောင်ဒဏ်ကြောင့် ညိုညစ်တာ ပေတိပေစုတ် နိုင်လှပေသည်။ ။ သား မောင်သန်းဖေမှာ တော့ ကြုံရာကျပန်း ရောက်တတ်ရာရာ အလုပ်လုပ်သည့် နေ့စား အလုပ်သမား တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လေ၏။ သူတို့ မိသားစုလေးအတွက် ထိုဝင်ငွေ

လေးသည် မလုံလောက်နိုင်ပေ။ တစ်ဖန် သမီးဖြစ်သူ မှာ လည်း ဆယ်
တန်းကျောင်းသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည် မို့ ပညာရေး စရိတ်စကများက
ကြီးလွန်းလှပေသည် ။

"အစ်ကို ... ကိုသီဟ "

"အေး ... ပြော... မြမေ"

"ခဏ လာဦး... အစ်ကို"

မီးဖိုခန်းထဲမှ နေ၍ ဒေါ်မြမေ တစ်ယောက် ဦးသီဟအားလှမ်း၍ အ
သံပြု လိုက်လေ၏။ ဦးသီဟလည်း လာမည်ဟု ပြောရင်း ဘယ်ဘက်လ
က်က နူးခေါင်းဆစ်နေရာကို ကိုင်ကာ ထော့နင်းထော့နင်းဖြင့် ဒေါ်မြမေ
ခေါ်မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်သွားလေတော့သည် ။ မီးဖိုထဲရောက်တော့ ဒေါ်မြမေ
က အသံကို တိုးနိုင်သမျှ တိုးရင်း

"အစ်ကို ... သမီးလေး... အေးသီတာကို... ညနေက ဆေးခန်း
ခေါ်သွားပြလိုက်တယ်"

"ဟေ ... သမီး ... ဘာ ...ဘာဖြစ်လို့လဲ"

ဒေါ်မြမေ ပြောသောစကားကို ဦးသီဟ စိုးရိမ်တကြီး ပြန်၍ မေးလို
က်တော့သည် ။

"သမီးရဲ့ ... ခေါင်းကိုက်ရောဂါ ... က"

ဒေါ်မြမေ စကားစကို ဖြတ်ထားလေသည် ။ ဆက်ပြောဖို့ အင်အားမ
ရှိသည့် အမူအရာများ ဒေါ်မြမေ မျက်နှာပေါ်၌ အထင်းသား မြင်နေရ
လေ၏။

"မြမေ ... ဆက်ပြောပါ"

"ဒီလို... ဆရာဝန်ကပြောတယ်... သမီးလေးရဲ့ ဦးနှောက်... ဦးနှောက်ထဲမှာ ... အကျိတ်... အကျိတ် တည်နေတာတဲ့ "

ဒေါ်မြမေ ပြောရင်း မျက်ရည်များ စီးကျ လာလေသည်။ ။ ငယ်စဉ် အရွယ်လေးတည်းက ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာ ခံစားနေရသော သမီးလေး အေးသီတာ၏ ရောဂါဆိုတာ ဦးနှောက် အကျိတ်တဲ့ လား။ ဦးသီဟ ထိုစကားကိုကြားတော့ အံ့သြစိုးရိမ်ခြင်းတွေနှင့်အတူ မျက်လုံးအိမ်၌ မျက်ရည်များ ဝဲသွားလေတော့သည်။ ။

"ဟုတ်တယ်... အစ်ကို သမီးလေးက... နောက် တစ်နှစ်လလောက်ပဲ နေရတော့မှာ တဲ့ ... မြန်မြန် ခွဲစိတ်မှ ရမှာ ... မခွဲရင် သမီးလေးသေမှာ "

"ဘယ်... ဘယ်လောက် ... ကုန်မှာ မို့လဲ မြမေ"

ဦးသီဟ တစ်ယောက် တုန်ရီ အက်ကွဲနေသော လေသံဖြင့် မေးလိုက်တော့

"ခုနစ်... ခုနစ်... သိန်းလောက် ကုန်မှာ တဲ့ ... အစ်ကိုရေ အီးဟီးဟီး . .. ကျုပ်သမီးလေး ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်နဲ့ သေရတော့မယ် ထင်ပါတယ် တော်"

"မြမေ ... ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့ သမီးလေးကို... အသေမခံခိုင်းဘူး... ရအောင် ကယ်မယ်"

ဦးသီဟ ဒေါ်မြမေ၏ ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်ထားကာ အံ့ကြိတ်ရင်း ပြောလိုက်လေတော့သည်။ ။ မိဘ၏ သောကမီးအပူများကို မသိသေးသော သမီးလေး မအေးသီတာ မှာ တော့ အိမ်ခန်းထဲတွင် စာ လုပ်လို့ ကောင်းတုန်းပင်။
